

Artykuł 29.

Z dniem wejścia w życie niniejszej Konwencji traci moc Konwencja konsularna między Polską a Rumunią, podpisana w Bukareszcie dnia 17 grudnia 1929 r.

Konwencję niniejszą sporządzono w Bukareszcie dnia 5 października 1962 r. w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i rumuńskim, przy czym obydwie teksty mają jednakową moc obowiązującą.

Na dowód czego Pełnomocnicy obu Umawiających się Stron podpisali niniejszą Konwencję i opatrzili ją pieczęciami.

Z upoważnienia Rady Państwa
Polskiej Rzeczypospolitej
Ludowej

Janusz Zambrowicz

Z upoważnienia Rady Państwa
Rumuńskiej Republiki
Ludowej

Aurel Mălnășan

Articolul 29.

Odată cu intrarea în vigoare a prezentei Convenții își pierde valabilitatea Convenția Consulară dintre Polonia și România semnată la București, la 17 decembrie 1929.

Prezenta Convenție s-a întocmit la București în ziua de 5 octombrie 1962 în două exemplare, fiecare în limbile polonă și română, ambele texte avind aceeași valoare.

Drept care plenipotențiarilor ambelor Părți contractante au semnat prezenta Convenție și au aplicat sigiliile lor.

Din împuternicirea Consiliului
de Stat al Republicii Populare
Polone

Janusz Zambrowicz

Din împuternicirea Consiliului
de Stat al Republicii Populare
Române

Aurel Mălnășan

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 27 kwietnia 1963 r.

L. S. Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Minister Spraw Zagranicznych: A. Rapacki

213

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 3 sierpnia 1963 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Konwencji konsularnej między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Rumuńską Republiką Ludową, podpisanej w Bukareszcie dnia 5 października 1962 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 27 Konwencji konsularnej między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Rumuńską Republiką Ludową, podpisanej w Bukareszcie dnia 5 października 1962 r., nastąpiła w Warszawie

dnia 1 sierpnia 1963 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższej Konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

214

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 sierpnia 1963 r.

w sprawie odszkodowań za rzeczy użyte do akcji ratowniczej lub ćwiczeń straży pożarnych.

Na podstawie art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wypłacane z funduszy Skarbu Państwa odszkodowanie za zniszczenie, uszkodzenie lub utratę bez winy właściciela rzeczy użytych do akcji ratowniczej lub ćwiczeń straży pożarnych obejmuje:

- 1) środki przewozowe i inwentarz pociągowy;
- 2) materiały pędne i smary do pojazdów samochodowych;
- 3) odzież należąca do osób biorących udział w akcji ratowniczej lub w ćwiczeniach;
- 4) mienie ruchome w gospodarstwie domowym, z zastrzeżeniem wynikającym z przepisu § 2 pkt 3;

5) inne rzeczy i urządzenia, których zniszczenie, uszkodzenie lub utrata spowodowane zostały wskutek użycia ich do akcji ratowniczej lub ćwiczeń.

2. Odszkodowanie przysługuje również za straty w zasiewach, uprawach, płonach, drzewach i krzewach owocowych oraz w plantacjach innych kultur wieloletnich spowodowane akcją ratowniczą lub ćwiczeniami straży pożarnych.

3. Ilekroć w dalszych przepisach jest mowa o rzeczach, rozumie się przez to rzeczy określone w ust. 1 oraz zasiewy, uprawy, plony i kultury wieloletnie określone w ust. 2.

4. Za właścicieli rzeczy uważa się osoby prawne lub fizyczne władające rzeczami jako ich właściciele, posiadacze, użytkownicy lub dzierżawcy.

5. Odszkodowanie przysługuje zarówno, gdy rzeczy zostały zniszczone, uszkodzone lub utracone wskutek użycia ich do akcji ratowniczej lub ćwiczeń kierowanych przez uprawnionego członka straży pożarnej, jak również w razie samorzutnej akcji ratowniczej prowadzonej przez mieszkańców przed przybyciem straży pożarnej, pod warunkiem jednak, że użycie tych rzeczy uznane będzie przez kierownictwo właściwej jednostki straży pożarnej za uzasadnione.

§ 2. Odszkodowanie, o którym mowa w § 1, nie przysługuje:

- 1) za wodę użytą do akcji ratowniczej;
- 2) za zniszczenie, uszkodzenie lub utratę wyposażenia technicznego straży pożarnej i wyekwipowania służbowego pracowników i członków straży pożarnej;
- 3) za zniszczenie, uszkodzenie lub utratę pieniędzy, kosztowności, zegarków, aparatów radiowych i telewizyjnych oraz innych ruchomości domowych, których właściwości wyłączają możliwość ich użycia do akcji ratowniczej lub ćwiczeń straży pożarnej.

§ 3. 1. Odszkodowanie ustala się w pełnej wysokości szkody obliczonej według rzeczywistej wartości rzeczy w dniu powstania szkody; odszkodowanie nie obejmuje utraconych korzyści, które rzecz przynosi jej właścicielowi.

2. Odszkodowanie za straty w zasiewach, uprawach i płonach powinno odpowiadać wartości przewidywanych zbiorów, po odliczeniu wartości nakładów, które właściciel poniósłby w związku z dokonaniem zbioru.

3. Odszkodowanie za zniszczone drzewa i krzewy owocowe powinno odpowiadać wartości danego rodzaju drzewa czy krzewu, stosownie do jego wieku, warunków agrotechnicznych uprawy, strefy ekonomicznej oraz średniej wartości jednorazowego plonu.

4. Odszkodowanie za zniszczone plantacje innych kultur wieloletnich, w których szkodę wyrządzono po upływie połowy okresu produktywności danej kultury, niezależnie od odszkodowania za utracony zbiór w roku, w którym kultura została zniszczona, powinno odpowiadać kosztom jej założenia i pielęgnacji do czasu pierwszych zbiorów. Odszkodowanie zmniejsza się z każdym następnym rokiem o sumę amortyzacji plonów, która wynika z podzielenia kosztów założenia i pielęgnacji plantacji przez liczbę lat jej produktywności.

5. Jeżeli szkoda wyrządzona została w plantacji, dla której nie upłynęła jeszcze połowa okresu jej produktywności (plantacja nowa), wówczas niezależnie od odszkodowania za założenie i pielęgnację plantacji do czasu pierwszych zbiorów należy się odszkodowanie w wysokości przeciętnej wartości plonów za okres od roku, w którym szkodę wyrządzono, do połowy okresu produktywności danej kultury.

§ 4. 1. Jeżeli rzeczy objęte są obowiązkowym ubezpieczeniem, odszkodowanie ustala się według zasad obowiązujących przy likwidacji szkód objętych tym ubezpieczeniem.

2. Zasady ustalania cen jednostkowych dla rzeczy objętych obowiązkowym ubezpieczeniem (ust. 1) stosuje się również przy ustalaniu wysokości odszkodowania za straty w uprawach, zasiewach i płonach nie objętych takim ubezpieczeniem.

§ 5. 1. Wysokość odszkodowania ustala i odszkodowanie wypłaca Państwowy Zakład Ubezpieczeń, zwany dalej „PZU”.

2. Podstawą do ustalenia wysokości odszkodowania za materiały pędne i smary do pojazdów samochodowych (§ 1 ust. 1 pkt 2) jest przedłożony przez poszkodowanego rachunek

poświadczony przez kierownictwo jednostki straży pożarnej, która z tych rzeczy korzystała.

3. Wysokość odszkodowań, z wyjątkiem odszkodowań, o których mowa w ust. 2 oraz w § 4 ust. 1, ustala się na podstawie zgłoszonego do PZU przez poszkodowanego piśmennego wniosku wskazującego rodzaj szkody i jej okoliczności. Wniosek powinien być potwierdzony przez kierownictwo jednostki straży pożarnej biorącej udział w akcji ratowniczej, a w razie przeprowadzenia akcji ratowniczej bez udziału straży pożarnej — przez prezydium właściwej gromadzkiej rady narodowej bądź też przez kierownictwo jednostki organizacyjnej, sprawującej administrację nieruchomości, w której prowadzona była akcja ratownicza; do wniosku powinno być dołączone szczegółowe uzasadnienie wysokości żadanego odszkodowania.

4. Jeżeli wskazana we wniosku wysokość żadanego odszkodowania, o którym mowa w ust. 3, przekracza kwotę 5.000 zł, odszkodowanie ustala się na podstawie oszacowania szkody dokonanej przez biegłego; jeżeli wysokość żadanego odszkodowania nie przekracza kwoty 5.000 zł, odszkodowanie ustala się bez szacowania szkody, na podstawie materiałów wskazanych w ust. 3.

5. Jeżeli za powstałą szkodę przysługuje również odszkodowanie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia, odszkodowanie wypłaca się w wysokości obliczonej stosownie do § 3, zmniejszonej o kwotę odszkodowania wypłaconego z tytułu ubezpieczenia.

§ 6. 1. Roszczenie o wypłatę odszkodowania poszkodowany powinien zgłosić ustnie lub na piśmie do właściwego terytorialnie inspektoratu powiatowego (miejskiego) PZU, w miarę możliwości natychmiast po powstaniu szkody, nie później jednak niż w ciągu 14 dni od dnia, w którym dowiedział się o szkodzie albo w którym ustala przyczyna uniemożliwiająca zgłoszenie szkody. Inspektorat, do którego zgłoszono szkodę, wydaje zgłaszającemu potwierdzenie zgłoszenia.

2. Jeżeli zgłoszenie szkody nastąpiło z winy poszkodowanego po terminie określonym w ust. 1, a opóźnienie zgłoszenia uniemożliwiło ustalenie wysokości odszkodowania, PZU może odmówić wypłaty odszkodowania.

§ 7. 1. PZU ustala wysokość i dokonuje wypłaty odszkodowania w terminie jednego miesiąca od dnia zgłoszenia roszczeń.

2. W przypadku przewidzianym w § 5 ust. 5 PZU ustala wysokość i dokonuje wypłaty odszkodowania w terminie 7 dni od dnia przyznania odszkodowania z tytułu ubezpieczenia.

§ 8. Odszkodowanie ustalone przez PZU powinno być wypłacone poszkodowanemu niezależnie od tego, czy korzysta on z uprawnienia przewidzianego w art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120).

§ 9. Traci moc rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 4 czerwca 1954 r. w sprawie wynagrodzenia szkód poniesionych w związku z akcją ratowniczą w czasie pożaru (Dz. U. Nr 31, poz. 125).

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Spraw Wewnętrznych i Finansów.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz